

NOMS D'ALGUNS PERSONATGES DE LA HISTÒRIA DE MALLORCA D'ETIMOLOGIA DUBTOSA O NO PROU ACLARIDA (*VIOLANT*, *ESCLARMONDA*, *NUNÓ*, *CARRÒS*, *ÀRIAS*, *ASSALT*, *MAGNET*, *MEEM*, *MINGOT*, *PROET* I *VECIÀ*)

Antoni Llull Martí

Començaré, seguint en principi un ordre jeràrquic, pels noms de dues reines de Mallorca: *Violant* i *Esclarmonda*. El primer, nom de la segona muller del rei En Jaume I i filla del rei d'Hongria, té una aparença llatina, però el seu origen lingüístic i significat no són prou clars. Entre els segles XIII i XIV, *Violant* fou el nom d'importantes dames de la Cort i de la noblesa catalana i, a la nostra illa, es troba en famílies nobles o d'alt estament fins al segle XVIII. L'esmentat rei tingué una filla anomenada també *Violant* que, pel seu matrimoni amb el rei Alfons X, introduí aquest nom a Castella, amb la forma acastellanada *Violante*. Fou, a més, el nom d'una altra reina de Mallorca, muller del rei En Jaume III, el d'una reina de Nàpols, i el d'una emperadriu de Bizanci.

Pel que fa a l'etimologia del nom, no hi ha unanimitat d'opinions. Tant pot ésser d'origen grec, com llatí o germànic, però en qualsevol dels casos ha estat tan alterat que ha esdevingut difícil reconèixer amb seguretat el seu origen. Purament per la semblança formal, es pensà que provenia del llatí *viola* 'violeta', però això sembla poc probable. S'ha apuntat també cap al grec *Ióle*, d'etimologia incerta, i cap al germànic *Wioland*, nom citat per Förstemann com a compost amb *viola*, mot germànic, variant de *véla* 'fabricar artificialment' i *land* 'terra, país'. (F. 1553)¹.

Convé considerar el cas d'una neboda de la nostra reina *Violant*, que nomia com ella, filla d'un germà seu que regnà a Hongria amb el nom de Béla IV, la qual es casà amb un noble polonès i després de quedar vídua es retirà a un convent, on hi morí amb fama de santa. El que ens interessa, des del punt de vista onomàstic, és que en els documents de la seva beatificació, en llatí, apareix com a *Jolenta* o *Jolanta*, i que en polonès li diuen la beata *Jolenty* i també la beata *Helena*, nom grec al qual fou assimilat *Violant*, tot i que és quasi segur que no hi té res a veure. Avui dia, i possiblement també en el segle XIII, *Violant* era *Jolán* en

---

¹ FÖRSTEMANN ENRST, *Altdeutsches Namenbuch, Erster Band, Personennamen*, Bonn, 1900. Dins aquest treball el cit com a F. i les xifres que segueixen corresponen al número de la columna en la qual es troba el nom ressenyat.

hongarès (que devia sonar *ïolán*, poc més o menys) i és probable que d'aquesta forma sortissin *Violant* i també *Iolanda*.

Pel que fa a *Esclarmonda*, escrit també *Sclarmonda*, *Esclarmunda* i *Esclaramunda*, fou el nom de la muller del rei Jaume II de Mallorca (Esclarmonda de Foix), i d'altres importants dames de la Corona d'Aragó i de la Provença. En el segle XIV, normalment es troba a la nostra illa només dins famílies nobles o de cavallers, però en el segle XV també apareix, tot i que no fos gaire usual, dins famílies d'estaments més baixos. Abans d'acabar el segle XVI ja havia deixat d'usar-se o havia esdevingut raríssim.

L'origen i significació d'aqueix nom són prou discutibles. Aparentment, es tracta d'un nom germànic, però no l'he vist documentat fins al segle XII, quan el comte Roger IV de Foix i Cecília de Trencavel decidiren posar aquest nom a una filla seva, la primera Esclarmunda o Esclarmonda, que entraria en la història per la seva activa, sacrificada i heroica participació en el moviment religiós dels càtars. Tot i que aleshores els noms germànics encara eren, per tradició familiar, molt usuals, feia segles que havien deixat de crear-se'n, entre d'altres motius perquè la població, tant dins França com a Catalunya, desconeixia la llengua a la qual pertanyien i ignoraven el significat dels elements dels quals s'havien servit els antics parlants de llengües germàniques, com ara els francs i els gots, per a formar la seva rica antroponímia. A causa d'aquesta desconeixença, *Rosamunda*, per exemple, era considerat d'origen romà, per la coincidència dels seus components germànics amb mots llatins.

Sembla que l'aparició d'*Esclarmonda* dins el segle XII, quan feia segles que no es creaven noms germànics, fou a causa de qualcú, tal vegada del mateix comte de Foix, que volgué un nom original per a la seva filla, per a la creació del qual tingués present l'antic nom germànic *Clarmunt*, però no en sabés la significació, i pensàs que era un nom format amb elements llatins. De fet, el mot germànic *klâr*, germà, per l'origen indogermànic comú, del llatí *clarus*, s'havia usat segles abans en altres noms (vegeu F. 369), i *mund*, que significava 'protecció', coincidia en la forma femenina amb el llatí *munda*, 'pura'. Per a nosaltres, resultaria un nom de significació més transparent si hagués estat "*Claramunda*", però no fou aquesta la forma escollida. Pens que és prou creïble que, en la composició del nom, s'utilitzàs una variant de *clar* "*esclar*" que sembla que aleshores era usual en aquella regió occitana, i que per al segon element es pensàs en el llatí *mundus*, *munda*, més tost que en el germànic *mund*. El nom quedava bé i tenia tot l'aspecte d'un nom de l'avior, similar a molts d'altres encara ben usuals en aquell segle. Aquesta hipòtesi ja la vaig formular l'any 2002, si bé aleshores no mostrava dubtes sobre l'origen germànic del segon element i ara, sis anys després, pens que ben bé podria tractar-se de la forma coincident llatina, en el cas, molt probable, que no hagués estat en la ment del creador del nom cap mot germànic.

Entre els personatges que acompanyaren el rei En Jaume a la Conquesta de Mallorca, i alguns altres que trobam citats en documents del segle XIII relacionats amb els repobladors de l'illa, n'hi ha alguns que es resisteixen a ésser interpretats amb seguretat i, en alguns casos, ni tan sols podem saber amb certesa d'on, ni de quina llengua provenen. D'entre els que tinc recollits corresponents a persones que tingueren part en el Repartiment i alguns altres que obtingueren propietats o algun càrrec dins el govern de l'illa durant l'esmentat segle, n'he seleccionat nou que em semblen d'etimologia prou dubtosa i que, tot i que per a cadascun apuntaré aquella que consideri més probable, en cap cas no m'atreviria a assegurar que sigui la vertadera.

El més anomenat entre els beneficiats pel Repartiment és *Nunó Sanç*, comte del Rosselló i de la Cerdanya, fill del comte Sanç I de Cerdanya i Provença, nét de Ramon Berenguer IV i oncle del rei En Jaume I, al qual acompanyà amb alguns vaixells i nombroses tropes a la conquesta de Mallorca. En el Repartiment li correspongueren més de 16.000 hectàrees de terreny rústic, 338 cases i 80 botigues dins la ciutat. D'aquest botí, n'hagué de repartir una gran part a les tropes i gent al seu servei, i altres propietats seves foren canviades o venudes. Tot això originà una ingent quantitat de documents dels quals ens n'ha arribat un nombre ben considerable, uns en llatí i altres en català.

Com que en aquell temps encara no existia l'accentuació gràfica, el nom es troba escrit *Nuno*, (i de vegades *Nono*, *Nonno* i *Nunno*) però és quasi segur que es deia *Nunó* o devia haver-hi una variant amb accentuació aguda; i la forma *Nunyo*, amb què podem trobar-lo citat en algunes històries, sembla un castellanisme o aragonesisme. Fou molt poc usual dins la Corona d'Aragó, i bastant corrent a Castella, amb la forma *Nuño*, si es tracta, com sembla, del mateix nom, que donà lloc al llinatge castellà *Núñez*. La mare de l'esmentat comte nomia *Sancha Núñez de Lara*.

Diversos autors han apuntat que aqueix nom és derivat del llatí *nonus*, síncope de *novenus*, 'novè', però aquesta etimologia sembla que no té prou consistència. Hi ha alguns personatges romans anomenats *Nonius* i alguns màrtirs citats, en llatí, com a *Nonnus*, forma que no es correspon exactament amb l'esmentada en primer lloc. Un escriptor grec de començaments del segle V que habitava a la Tebaida, a Egipte, també era anomenat *Nonnus* que, com a nom comú, significava 'monjo' o 'ermità' i 'avi', i sembla que en la llengua del país també podia voler dir 'sant'.²

Förstemann, Kremer i Moll creuen que *Nunó* és un nom d'origen germànic, tot i que els dos primers indiquen que també en llatí existeix un element nominador *non/nun*, d'origen incert.³ D'altra banda, he trobat *Nonius* com a *cognomen* romà, però no com a *praenomen*. És prou sabut que a la Roma clàssica s'usaven com a noms personals *Primus*, *Secundus*, *Tertius*, *Quartus*, *Quintus*, *Sextus*, *Septimus*, *Octavius* i *Decimus*, però sembla que ni *Nonus* ni *Novenus* no s'usaven mai per anomenar un fill que feia nou en l'ordre dels germans; no he sabut aclarir per quin motiu, tot i que podria estar basat en alguna superstició relacionada amb aqueix nombre.

Un altre cavaller molt important fou *Carròs* (altrament escrit *Carroç* i *Carroz*), misteriós personatge pel que fa al seu origen, que també acompanyà el rei En Jaume a la Conquesta de Mallorca. Devia ésser home ric perquè participà en l'expedició bèl·lica amb una galera de la seva propietat i sabé guanyar-se la confiança del rei fins al punt que aquest el féu cavaller i li donà càrrecs importants i una bona part en el repartiment de les cases i finques preses als sarraïns. Després de la victòria, el nomenà almirall de l'estol reial i, com a tal, anys després prengué part en la conquesta de València, on obtingué grans propietats, i allà establí la seva residència. Diversos historiadors diuen que era fill d'un comte alemany,

2 Ho dona com a segur el *Lemprière's Classical Dictionary of Proper Names mentioned in Ancient Authors*, editat per primera vegada l'any 1788 i reeditat diverses vegades per Routledge & Keegan Paul, London, Henley and Boston. L'edició emprada és la de 1951, reimpressió de 1978, pàg. 411.

3 Vegeu FORSTEMANN, op. cit. col. 1172 i 1773; KREMER, DIETER, *Die Germanischen Personennamen in Katalonien*, Barcelona, I.E.C., 1969-1982, p.182, i MOLL, FRANCESC DE B., *Els Llinatges Catalans*, 2ª edició, ampliada, Palma, 1982, p. 117.

però no n'hi ha hagut cap, que jo sàpiga, que hagi aclarit qui era aqueix comte, i fins i tot hi ha dubtes sobre si *Alemanya* era el nom del pare o es referia al gentilici. Sembla que, com en el cas de Cristòfor Colom, per algun motiu que desconeixem, a *Carròs* no l'interessà mai descobrir amb exactitud d'on provenia.

Però així com de *Colom* sabem que és un nom llatí, i en coneixem bé el significat, de *Carròs* no en tenim clara ni tan sols la procedència lingüística. El que sembla segur és que no s'avé gaire amb cap nom d'origen germànic. Alguns historiadors apunten que és un nom italià, però jo no n'he trobat cap, en aquesta llengua, que hi concordi, ni li he trobat prou semblança amb cap altre nom dels usuals en aquell temps a Espanya, a França o a Alemanya. El que més s'hi sembla és el cognom italià *Carroggio*, que podria provenir del mot *carrocchio*, que era un carro de quatre rodes sobre el qual, durant l'edat mitjana, les tropes italianes hi duïen alçada la seva bandera, mot que al seu torn provenia del llatí medieval *carrociium*. A Sardenya són usuals els llinatges *Carrucciu* i *Garrucciu*, que possiblement hi estan relacionats. Podríem pensar que si el català *Ambròs* es correspon amb l'italià *Ambroggio*, igualment s'avé *Carròs* amb *Carroggio*, però sembla que es tracta d'una analogia casual.

Sota el regnat de Jaume II, alguns fills de *Carròs*, entre ells Francesc, almirall de l'estol reial com ja ho havia estat son pare, prengueren part en la conquesta de Sardenya, ja dins el segle XIV, i una branca de la família s'hi establí constituint l'important comtat de *Quirra*, que durant segles fou el senyoriu feudal més gran de l'illa.⁴

Dins el segle XIII també a Mallorca s'usà, com a nom de dona, *Carrossa*, probablement feminització de *Carroç*. Dins el terme d'Artà hi ha una possessió anomenada Carrossa, topònim antic que pot tenir, o no tenir, a veure amb el nom de dona derivat del nom del personatge referit però no amb el mot que designa el carruatge de luxe homònim, puix que aquest no aparegué fins al segle XV.

Un altre nom del qual, en principi, pot semblar fàcil establir-ne l'origen i significació és *Àrias* o *Àries*, però resulta que mirat de prop, la cosa es complica.

Es tracta d'un nom molt rar en català, del qual només n'he trobat uns pocs casos, referits a Mallorca, a la documentació del segle XIII i XIV. Un tal *Arias Ioannis* firma com a testimoni a un document datat l'any 1233, i per ventura un descendent seu, citat com a *Aries Iuaynes* o *Yuanes* (segurament una variant del cognom castellà *Yáñez*) apareix en un document de l'any 1264 i en un de 1268, i tal vegada es tracta del mateix que l'any 1263 era governador del castell d'Alaró. En el segle següent es troba un *Aries Ferrandis* que en el 1343 era ciutadà de Mallorca, de vegades citat com a *Naries*.

Aebischer cita un *Aries* trobat en un document de l'any 1010, i diu que també havia trobat *Aries* com a cognom romà i com a nom de persones de fora de la península ibèrica, però no en fa cap comentari etimològic.⁵ En principi, podem pensar que possiblement vingui del llatí *aries* 'xot', però sembla molt poc probable que sigui aquesta l'etimologia correcta. Podria tenir alguna relació amb *Aria*, nom llatí d'un antic país d'Àsia, a l'est de *Parthia*, o amb el nom ènic *arius* amb què eren coneguts els habitants de la Tràcia, o amb el nom de

4 Una referència força extensa de la família *Carroz* a Sardenya es troba a la *Grande Enciclopedia della Sardegna*, a cura de F. Floris, Newton & Compton Editori, Moncalieri, 2007, volum 2, pàgs. 401-406.

5 AEBISCHER, PAUL, *Essai sur l'ononastique catalane du IXe. au XIe. siècle*, extret de *l'Anuari de 1928* de l'Institut d'Estudis Catalans, Edit. Balmes, Barcelona, 1928, pàg. 41.

família romà *Arius* o *Arrius*, que es troba antigament com a nom personal d'etimologia no aclarida.⁶ Perin indica que podria provenir del nom del déu Ares (Mart, entre els romans) i aqueix del grec *áres*, 'ariet', o potser de l'hebreu '*arî*, 'lleó'.⁷ D'altra banda, hi havia un nom etrusc que es troba escrit *Araz*,⁸ del que no se'n coneix el significat, que podria haver originat el llatí *Arias*. En el món clàssic també era molt poc usual, i no he sabut trobar cap sant amb aquest nom.

Prou dubtosa també és l'etimologia d'*Assalt*, *Asalt* o *Assalit*. Fou conegut a Mallorca per haver estat el nom d'un lloctinent reial Assalit de Gudar, just acabada la Conquesta, i el d'alguns cavallers mallorquins dels segles XIII i XIV.

En els documents en llatí, aquest nom sol ésser escrit *Assaldus* i *Assalitus*. Resulta temptador relacionar-lo amb el nom germànic *Ansovald*, que es troba també amb les variants *Asuald* i *Asolt*, antecessors del nom personal *Osvald*, inusitat al nostre país, i també amb el llinatge castellà i italià *Ansald*. Però vet ací que Kremer no reconeix *Assaldus* com a germànic i, en aquest cas, no veig quina pugui ésser la seva procedència.

Al *Llibre del Repartiment de Mallorca*, hi figura també un tal **Magnet**, sense cognom (no el necessitava perquè sembla que era l'únic amb aquest nom dins el seguici reial), que havia acompanyat el rei En Jaume a la Conquesta i devia ésser un personatge important perquè el rei li concedí una alqueria, un rafal i altres possessions prop de Pollença. Dins el terme d'Artà hi ha una possessió anomenada Son Maganet, nom que possiblement és el mateix, si bé una mica alterat. No l'he trobat usat com a nom de bateig de nascuts a Mallorca. Pens que probablement es tracta d'un diminutiu de *Magne*, en llatí *Magnus*, nom de diversos màrtirs i d'alguns sants medievals.

D'etimologia encara més difícil és el nom d'un altre dels personatges que participaren en la Conquesta, l'anomenat **Meem** Peris. Pertanyia a la comitiva de l'Infant D. Pedro de Portugal, el qual baratà les seves possessions a Mallorca i els seus drets al comtat d'Urgell pel senyoriu dels castells i viles de Morvedre, Sogorb, Almenara, Castelló de Burriana i Morella. Sembla que aleshores Meem Perich va vendre també les seves propietats i se'n tornà amb el seu senyor, sense deixar cap arrel a l'illa, però el seu nom figura en molts de documents relacionats amb la Conquesta i el Repoblament, i a més és molt curiós per la seva singularitat. **Meem** o *Meen* Perich sembla que era aragonès o castellà i, en tal cas, és molt probable que el seu nom sigui derivat d'*Hermenegildo*, nom d'un fill del rei got *Leovigild*, que morí màrtir l'any 585.

Sembla que, exceptuant *Chlodovech*, que acabà convertit en Lluís, no hi ha cap altre nom germànic que hagi produït tants derivats com *Hermenegild*. En llatí, ja era citat com a *Ermenegildus*, *Ermenegildus*, *Hermenegildus*, *Erminigildus*, *Ermegildus*, *Ermehildo*, *Hermüildo*, *Ermeildus*, *Hermegillus*, *Menigildus*, *Menegindus*, *Minigildus*, i altres; i en la llengua vulgar castellana aparegué escurçat amb les formes *Menendo* (origen del cognom *Menéndez*) i *Meendo*, i *Mendo* (d'on *Méndez*).⁹

6 Entre els personatges amb aquest nom, el famós *Arrius* (Arri), cap de la secta herètica dels arrians en el segle III.

7 PERIN, JOSEPHUS, *Onomasticon*, vol. V i VI del *Lexicon Totius Latinitatis* de Forcellini i altres, Bolonya, 1965.

8 MCCALLISTER, RICK M. & MCCALLISTER-CASTILLO, SILVIA, *Etruscan Glossary*, <http://www.etruscans1.tripod.com/language/etruscan/Mhtml>.

9 MENÉNDEZ PIDAL, RAMÓN, *Ménéndez, Méndes, Mendes*, dins *Nueva Revista de Filología Hispánica*, III, México,

Però hi ha una altra possible etimologia, que en el cas que l'esmentat personatge hagués vingut de França, crec que seria la més plausible: derivat del nom del sant citat en llatí com a *Mevennus*, que fou ermità i fundador del monestir de Gael, dins la Bretanya, del qual en fou abat durant molts d'anys, i on hi morí l'any 617. Els francesos el coneixen per *Saint Méen*, i és un sant a qui els bretons han tingut una notable devoció, honorat també a Cornwall amb el nom de *Saint Mewan*. El monestir que va fundar, anomenat *Monastère de Saint Méen*, encara existeix dins la diòcesi de Rennes. No sabem com deien *Meem* o *Meen* els catalans del segle XIII que havien d'anomenar-lo, però possiblement pronunciaven diferenciades les dues *e*: una com a neutra i tancada, o oberta, l'altra; o una tancada i l'altra oberta.

Un tal *Mingot* participà també en la Conquesta i en el Repartiment i li correspongué l'alqueria Moragues de sis jovades. No és citat amb cap cognom ni altre indicatiu complementari perquè devia ésser, com en el cas de *Meem*, l'únic amb aquest nom. Finalment no es degué quedar a Mallorca, perquè no apareix en documents relacionats amb el repoblament de l'illa. He dubtat entre si incloure'l o no en aquesta relació perquè l'etimologia sembla prou senzilla, però ho he fet per a evitar que sigui pres per una afèresi de *Domingot*, cosa que hauria estat molt poc probable en aquella època. Molt més ho és que es tracti d'un escurçament, amb canvi vocàlic, d'un nom d'origen germànic, *Armengot*, variant d'*Ermengaud* corrent entre els segles X i XIII.¹⁰

En *Proet* o *Prohet*, que segons el *Llibre dels Feys* procedia de Lleida, amb el seu conciutadà Johan Xico i els seus homes, durant el siti de la ciutat rasaren una part del vall de la murada perquè poguessin entrar-hi, passant per damunt, els cavalls armats.¹¹ Després torna a ésser citat aquest personatge en el *Llibre del Repartiment*, segons el qual accedí a la propietat de l'alqueria *Azzar* de sis jovades, dins el districte d'Inca i amb un germà seu a la de *Castubenyon*, dins el de Montuiri, també de sis jovades.¹² Sembla que aquest personatge no es quedà a viure a l'illa ni hi deixà descendència, i no he tornat a trobar el seu nom ni a les històries de Mallorca, ni a les de Catalunya.

I aquest nom no tan sols fou rar dins la Corona d'Aragó, sinó per onsevilla. Pens que molt probablement es tracta del nom d'un mític rei de l'antic regne grec de Tirint, anomenat en llatí *Proetus*, citat en el Llibre VI de *La Ilíada*, i d'un altre personatge citat en el segle II dC per l'escriptor, viatger i geògraf grec Pausànies amb motiu de la descripció de Tebes, la ciutat grega a Egipte, de la qual ens explica que a la murada tenia set portes, una de les quals era anomenada *Proetida*, del nom d'un Προιτος que era originari del país, però no se sabia en quina època havia viscut ni de qui descendia.¹³

És molt probable, doncs, que *Proet* sigui la forma catalana de l'esmentat nom grec, del qual no n'he sabut trobar cap etimologia prou segura. Pens que podria estar compost pel mot grec προ 'davant, en primer lloc', que es troba com a component en altres noms com Procopi,

1949, pàgs. 363-371, recollit dins el llibre del mateix autor *Estudios de Lingüística*, Colecc. Austral, núm. 1312, Espasa-Calpe, Madrid, 1961, pàgs. 35-57.

10 V. KREMER, op. cit., pàg. 261.

11 *Llibre dels Feys*, capítol 126.

12 *Còdex Català del Llibre del Repartiment*, transcrit i comentat per Ricard Soto Company, editat per la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern Balear, Palma, 1984, pàgs. 51, 79 i 105. Una vegada hi és citat com a Proeth, i dues com a Proet.

13 PAUSÀNIES, *Descripció de Grècia*, llibre IX, cap. 8.

Protàgores, Protògenes, etc., però el segon element no veig clar a quin mot grec pugui correspondre. Perin posa com a possible el significat d'agressor'.¹⁴ I, d'altra banda, no podem descartar que sigui un hipocorístic català del nom llatí, molt rar a Catalunya, *Probus*,¹⁵ que ens consta que en la seva forma femenina, *Proba*, havia produït *Proa*. I no podem descartar que fos un malnom basat en un hipocorístic d'aquesta forma femenina.

Vecià és l'últim dels noms als quals em referesc en aquesta comunicació. Nom raríssim i difícil de desllatigar. El duqué un personatge que tingué propietats importants a l'illa en el segle XIII, per la qual cosa apareix en diversos documents, uns en català i els altres en llatí. Sol ésser citat com a Veyà de Malbosch, en català, i com a *Veciano de Malbosch*, en llatí. I un document de l'any 1230, cita un *Veyano Guilaberto*, que sembla que era un dels homes de Marsella que vingueren a la Conquesta amb el rei En Jaume.

Podria ésser la forma catalana del patronímic d'un antropònim romà molt poc corrent, *Vetius*, (Veci), nom d'un dels primers màrtirs de la Gàlia, en el segle II, *Vetius* (o *Vettius*) *Epagatus*, membre d'una important família romana, senador de Bourges, martiritzat a Lió amb sant Ireneu i quaranta cristians més, honorats per l'Església el dia 2 de juny. D'aquest nom també podria provenir el d'un poble de l'Anoia anomenat Veciana.¹⁶ Perin ens indica que la forma *Vectius* o *Vettius* era nom de família romana, i cita alguns personatges que el dugueren, però no posa entre els seus derivats cap *Vetctianus* ni *Vettianus*. A un glossari de veus etrusques,¹⁷ hi veig *Vete*, com a nom de família, i *Vetis*, com a nom d'una deessa; *Vete* i *Vetus* com a nom d'home. Podria ésser que tinguessin relació amb el romà *Vetius* del qual, quasi amb tota seguretat, en sortí el nom propi *Vetianus*, 'Vecià'.

14 PERIN JOSEPHUS, op. cit, t. VI, pàg. 530.

15 MOLL, op. cit. pàg. 285 opina que el llinatge català *Prous* pot venir del llatí *probus*, i COROMINES, JOAN, en la seva obra *Onomasticon Cataloniae*, VI, pàg. 284, ens mostra la mutació del llatí *Proba* en *Proa* i després *Prua*.

16 COROMINES, JOAN, *Onomasticon Cataloniae*, tom VII, pàg. 449.

17 MCCALLISTER, & MCCALLISTER-CASTILLO, op. cit.